

Jáchym a hluchavka

Byla jednou jedna babička, která znala všechny léčivé byliny. Uměla pomoci při každé nemoci i trápení a jejich sedm vnoučat se o prázdninách na chalupě postupně dozvíдалo, že bylinková babička je ještě ke všemu kouzelná.

Všechny děti měly babičku moc rády, a i když občas trochu zazlobily nebo se navzájem poštuchovaly, vždycky ji hned ve všem poslechly.

Až na Jáchyma. Tenhle kluk byl jako vyklubaný z divokých vajec nebo taky úplně kvítko z čertovy zahrádky, jak se říká a jak si nad ním jeho maminka a tatínek občas povzdechli. Jáchym totiž vůbec neposlouchal.

„Jáchyme, nelítej po schodech, vždyť uklouzneš a zlomíš si nohu,“ napomínala ho ve škole paní učitelka.



„Jáchyme, nešplhej nikam do výšky, vždyť můžeš spadnout!“ volali zoufale rodiče, ale vůbec to nepomáhalo. Jáchym si dělal, co chtěl.

„Babi, zvládneš tady toho našeho kluka?“ ptali se rodiče s obavami babičky, když k ní Jáchyma odevzdávali na prázdniny.

„Co bych nezvládla,“ usmála se šibalsky babička. „Jáchym je přece moc hodný kluk, vid’?“ pohladila ho po hlavě, až Jáchym překvapeně ucouvnuł. Na žádné chválení totiž vůbec nebył zvyklý, všichni mu naopak pořád říkali, jak je divoký a rozpustilý. A nemysleli si to o něm jenom dospělí, zdál se takový i dětem ve škole a sestřenicím a bratrancům u babičky.

„Babi, ten můj brácha je hroznej,“ stěžovala si za pár dní jeho sestra Terežka a sestřenice Eliška se přidala: „On vůbec neposlouchá! Chceme hrát nějakou hru, a on jenom lítá a křičí. Říkáme mu hluchoune nebo hluchavko.“

Babička zpozorněla. „Říkáte, že neslyší, i když mu nabízíte, aby hrál hru? To je tedy divné.“

A Jáchyma hned vyzkoušela. Když byly děti v kuchyni, docela tichým hlasem řekla: „Kdo dojedl, může si vzít po večeri bonbon.“

„Jů, paráda,“ zavýskla nadšením všechna vnoučata.

Jenom Jáchym se na chvíli zatvářil zmateně, a teprve když uviděl, že ostatní mají v puse sladkosti, hrnul se do spížky jako velká voda a do všech u toho strkal. Nejvíce do Matěje, ze kterého si pořád dělal legraci, že je bábovka a všeho se bojí. Jáchym sám totiž vypadal, že se nebojí ničeho na světě. Jednou mu kolem hlavy lítal sršeň a on se ani nepolekal. A taky skákal